

In de gevoegde zaken:

HAMBORNER BERGBAU AKTIENGESELLSCHAFT EN FRIEDRICH
THYSSEN BERGBAU AKTIENGESELLSCHAFT (zaak 41-59),

HAMBORNER BERGBAU AKTIENGESELLSCHAFT (zaak 50-59),

beide gevestigd te Duisburg, Duisburger Strasse 277 a,

vertegenwoordigd door haar raden van beheer,
bijgestaan door prof. K. Zweigert, hoogleraar aan de Universiteit
te Hamburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van Ph. Bennecke,
vertegenwoordiger te Luxemburg van de „Kohlenbergbauliche
Unternehmensverbände”, rue du Fort Elisabeth 2, Luxemburg,

Verzoeksters,

tegen

HOGHE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL,

vertegenwoordigd door dr. H. Matthies, juridisch adviseur bij de
Hoge Autoriteit, als gemachtigde,
bijgestaan door prof. H. P. Ipsen, hoogleraar aan de Universiteit
te Hamburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de Hoge
Autoriteit, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

betreffende

1. een beroep tot nietigverklaring van de beschikking, bij brief van 24 juli 1959 door de Hoge Autoriteit aan verzoeksters medegedeeld, waarbij het verzoek tot kwijtschelding van de heffing voor het dienstjaar 1959-1960 werd afgewezen (zaak 41-59);
2. een beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit het feit dat de brief van verzoekster van 6 augustus 1959, waarbij deze verzoekt om betekening van de beschikking vervat in voornoemde brief van 24 juli 1959, onbeantwoord is gebleven (zaak 50-59);

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President (Rechter-Rapporteur)*,
Ch. L. Hammes en N. Catalano, *Kamerpresidenten*,
O. Riese en L. Delvaux, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

A R R E S T**TEN AANZIEN VAN DE FEITEN****I. — Overzicht van de feiten**

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Bij brief van 17 juli 1959 dienden de Hamborner Bergbau Aktiengesellschaft en de Friedrich Thyssen Bergbau Aktiengesellschaft met een beroep op hun financiële toestand een verzoek in tot kwijtschelding van de heffing voor het lopende achtste dienstjaar (1 juli 1959 tot 30 juni 1960).

Op 24 juli 1959 antwoordde de Hoge Autoriteit als volgt:

„Wij bevestigen de ontvangst van Uw brief van 17 juli 1959, waarbij U, mede namens de Friedrich Thyssen Bergbau Aktiengesellschaft, een verzoek indient tot kwijtschelding van de heffing voor het dienstjaar 1959-1960, Tot onze spijt kunnen wij aan dit verzoek geen gevolg geven, daar noch het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal noch de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit over de betaling van de heffing de mogelijkheid kennen, dat aan afzonderlijke ondernemingen kwijtschelding wordt verleend.

U dient bijgevolg de Ruhrkohlentreuhand GmbH opdracht te geven, de bedragen, welke U en de Friedrich Thyssen Bergbau Aktiengesellschaft terzake van de heffing verschuldigd zijn, te betalen, gelijk tot dusver geschiedde.”

Op 6 augustus 1959 richtten verzoeksters zich met de volgende brief tot de Hoge Autoriteit:

„Wij bevestigen de ontvangst van de brief van Uw Bureau Heffingen van 24 juli 1959. In deze kwestie, die voor onze financiële situatie van het grootste belang is, stellen wij uiteraard prijs op een bindende uitspraak van de Hoge Autoriteit; wij mogen U derhalve verzoeken, ons overeenkomstig artikel 15 lid 2 van Uw beschikking kennis te geven.”

Nadat deze brief onbeantwoord was gebleven, stelden verzoeksters twee beroepen in, namelijk bij verzoekschrift van 27 augustus 1959, op 1 september 1959 in het register ter griffie ingeschreven (zaak 41-59) en bij verzoekschrift van 9 november 1959, op 11 november 1959 in het register ter griffie ingeschreven (zaak 50-59).

II. — Conclusies van partijen

Overwegende dat verzoeksters in de zaak 41-59 concluderen dat het den Hove behage:

- „1) nietig te verklaren de beschikking van verweerster, vervat in haar brief aan verzoeksters van 24 juli 1959, ontvangen op 27 juli 1959;
- 2) vast te stellen dat de bestreden beschikking een fout aankleeft van zodanige aard dat zij een aansprakelijkheid voor de Gemeenschap medebrengt;
- 3) verweerster in de kosten van het geding te veroordelen”;

dat verzoekster in de zaak 50-59 concludeert dat het den Hove behage:

- „1) nietig te verklaren de weigerende beschikking van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit het feit dat de brief van verzoekster van 6 augustus 1959 onbeantwoord is gebleven;
- 2) vast te stellen dat de bestreden beschikking een fout aankleeft van zodanige aard dat zij een aansprakelijkheid voor de Gemeenschap medebrengt;
- 3) verweerster in de kosten van het geding te veroordelen”;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit in beide zaken gelijkloidend concludeert dat het den Hove behage:

- „— het beroep niet ontvankelijk te verklaren;
- subsidiair: het beroep af te wijzen;
 - althans de vordering tot vaststelling naar artikel 34 van het Verdrag af te wijzen en verzoeksters in de kosten van het geding te veroordelen”.

III. — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

Beroep 41-59

1. ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

Verweerster ontkent niet, dat het beroep tijdig is ingesteld, doch werpt de vraag op of de brief van 24 juli 1959 als een voor beroep vatbare beschikking kan worden beschouwd. Naar haar mening behelst dit schrijven slechts de weigering, kwijtschelding van de heffing te verlenen; het gestelde in de laatste alinea is slechts de logische gevolgtrekking uit hetgeen eraan voorafgaat en heeft op zichzelf generlei rechtsgevolgen.

Uit deze laatste alinea vloeien geen verplichtingen voort. Integendeel, het verzoek, het terzake van de heffing verschuldigde te betalen gelijk in het verleden geschiedde, is slechts een verwijzing naar een bestaande verplichting. De verplichting tot betaling van de heffing volgt namelijk reeds uit de beschikkingen 2-52 en 3-52 van de Hoge Autoriteit, waarvan de thans geldende tekst is gepubliceerd in het Publikatieblad No. 10 van 18 februari 1959, blz. 213/59. Verzoeksters zijn deze verplichting tot dusver nagekomen, zonder dat daartoe een bindend betalingsbevel nodig was.

Verzoeksters stellen, dat in het onderhavige geval sprake is van een bevel tot betaling van de heffing, dat wil zeggen van een individuele beschikking. Met een beroep op de rechtspraak van het Hof zijn zij van mening, dat de brief van 24 juli 1959 als een voor beroep vatbare beschikking behoort te worden beschouwd. In dit verband doet het er niet toe, dat het verzoek van 17 juli 1959 was gekleed in de vorm van een verzoek om kwijtschelding. De afwijzing van dit verzoek impliceert de opdracht, de betaling voort te zetten.

2. EXCEPTIE VAN ONWETTIGHEID

In beide zaken bestrijden verzoeksters in de eerste plaats (in de zaak 41-59 zelfs uitsluitend) de algemene beschikking 33-59 (Publikatieblad No. 39 van 22 juni 1959, blz. 726/59) met de exceptie van onwettigheid.

Verweerster stelt, dat de exceptie van onwettigheid in het onderhavige geval niet ontvankelijk is.

Hetgeen verzoeksters met betrekking tot het financiële beleid van de Hoge Autoriteit, in het bijzonder de vorming van bepaalde fondsen, naar voren brengen, is in werkelijkheid niet gericht tegen de beschikking 33-59. Verzoeksters, die langs de omweg van een beroep tegen de brief van 24 juni 1959 de algemene beschikking 33-59 bestrijden, houden zich geenszins met de inhoud of details daarvan bezig, doch beogen slechts, op deze wijze het financiële beleid van de Hoge Autoriteit te wraken. De fondsen waartegen zij bezwaar maken bestonden evenwel reeds lang voor het tijdstip, waarop de Hoge Autoriteit de beschikking 33-59 uitvaardigde. De handelingen, waaraan deze fondsen hun ontstaan te danken hebben, liggen slechts in zeer ruime zin en op zeer indirecte wijze ten grondslag aan de beschikking 33-59, vormen echter in juridische zin geen deel van deze beschikking en kunnen derhalve ook geen neerslag vinden in een individuele beschikking.

De exceptie van onwettigheid behoort voorts te worden afgevoerd, omdat het recht, daarop een beroep te doen, is verwerkt. Tenminste sedert de publikatie van de „Grondbeginselen voor het beleid van de Hoge Autoriteit inzake de financiering van investeringen” in het Publikatieblad No. 17 van 31 juli 1954 is de instelling van het garantiefonds algemeen bekend. Op blz. 10 van het Financieel Verslag voor de jaren 1953 tot 1955 van 15 maart 1956 werd bekend gemaakt dat de Hoge Autoriteit had besloten, het garantiefonds te beperken tot een bedrag van 100 miljoen dollar. Op blz. 11 en 15 van het Financieel Verslag voor het jaar 1956 van 15 maart 1957 werd vermeld op welke wijze de speciale reserve wordt gevormd en gebruikt. Het reservefonds voor de dienst op de leningen wordt voor de eerste maal

genoemd in de financiële bijlage tot het vijfde Algemeen Verslag van 13 april 1957, blz. 10 en 11.

Verzoeksters waren mitsdien van alle feiten volledig op de hoogte; niettemin hebben zij de betaling van de terzake van de heffing door haar verschuldigde bedragen voortgezet, zonder bezwaar te maken tegen de vorming van deze fondsen. Ook al zou de exceptie van onwettigheid zonder inachtneming van enige termijn kunnen worden opgeworpen, dan behoort een onderneming dit tenminste te doen, terstond nadat op grond van de betrokken algemene beschikking van de onderneming een prestatie wordt verlangd.

Bovendien hebben verzoeksters zelf profijt getrokken van het beleid van de fondsvorming, in het bijzonder van de instelling en het gebruik van de speciale reserve, en daardoor deze maatregelen erkend. Verweerster geeft een opsomming van de verschillende kredieten, die verzoeksters uit de speciale reserve hebben genoten voor de bouw van arbeiderswoningen. Voorts geeft zij een overzicht van de financiële hulpverlening, die verzoeksters van de Hoge Autoriteit hebben ontvangen. De gunstige voorwaarden, waaronder deze kredieten konden worden toegekend, zijn mogelijk geworden door de vorming van het garantiefonds. Op al deze gronden is verweerster van mening, dat zij tegenover de stellingen van verzoeksters met recht een beroep kan doen op rechtsverwerking.

Verzoeksters stellen dat zij het onderscheid, dat verweerster maakt tussen de juridische en andere elementen van een beschikking alsmede tussen de elementen welke direct en die welke indirect aan een beschikking ten grondslag liggen, niet begrijpen. Zij menen dat er zonder enige twijfel een verband bestaat tussen de brief van 24 juli 1959 en de algemene beschikking 33-59; de rechtsgeldigheid van deze algemene beschikking is daarbij afhankelijk van de vraag, of het opleggen van een heffing voor het dienstjaar 1959-1960 nodig is voor de uitvoering van de taak van de Hoge Autoriteit, hetgeen niet het geval is, indien deze voor het lopende jaar over voldoende middelen beschikt. Met betrekking tot de gestelde rechtsverwerking merken verzoeksters op, dat het recht van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal

het instituut van de rechtsverwerking, waarop verweerster zich beroept, niet kent. Rechtsverwerking kan ook niet worden gegrond op een algemeen rechtsbeginsel, dat behoort tot het rechtssysteem van alle Lid-Staten van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, daar dit begrip uitsluitend tot de Duitse rechtsorde behoort.

Verzoeksters stellen voorts dat de exceptie van onwettigheid steeds kan worden opgeworpen, zonder dat daarvoor enige termijn in acht genomen behoeft te worden; zelfs indien een dergelijke termijn in beginsel bestond, zou daarmee in het onderhavige geval geen rekening behoeven te worden gehouden, daar het hier gaat om de vraag of de heffing noodzakelijk was ter dekking van de begrotingsuitgaven voor het dienstjaar 1959-1960. Om al deze redenen kan het beroep op rechtsverwerking niet slagen.

3. TEN PRINCIPALE

A. — *De middelen schending van het Verdrag en onbevoegdheid*

Ten principale stellen *verzoeksters*, dat de beschikking 33-59 indruist tegen het Verdrag, in het bijzonder tegen artikel 49, dat de Hoge Autoriteit bevoegd verklaart „zich de nodige middelen voor de uitvoering van haar taak te verschaffen”. Volgens verzoeksters verbiedt deze bepaling de Hoge Autoriteit, zich door middel van de heffing meer middelen te verschaffen dan voor de uitvoering van haar taak vereist is. De Hoge Autoriteit handelt in strijd met dit verbod, doordat zij voor het dienstjaar 1959-1960 een gelijke heffing oplegt als in het verleden, hoewel zij reeds voldoende middelen bezit om in de betreffende periode de haar door het Verdrag opgedragen taak te vervullen. Zij heeft hiertoe in haar begroting uitgaven voorzien ter hoogte van 11.984.920 dollar. De Hoge Autoriteit beschikt echter reeds thans over deze som in de posten „garantiefonds”, „speciale reserve” en „reservefonds met het oog op uitgaven voor de dienst op de leningen”. De vorming van deze fondsen is — althans voor de huidige bedragen — niet met het Verdrag in overeenstemming. Bijgevolg staan voor de voorzienene uitgaven de daartoe benodigde middelen ter beschikking. Bij de begroting 1959-1960 is het opleggen van een heffing voor het achtste dienstjaar niet „nodig” in de zin van artikel 49 van het Verdrag.

Verzoeksters beroepen zich op het gebod van de minimum-belasting, dat wil zeggen op het beginsel, dat de heffing strikt in overeenstemming moet zijn met de behoeften; immers:

— De omstandigheid, dat de ondernemingen van de E.G.K.S. de kosten moeten dragen van de eerste stap op de weg naar de Europese integratie, leidt tot de conclusie dat de financiële lasten tot het noodzakelijke minimum behoren te worden beperkt.

— Een van de belangrijkste beginselen van het Verdrag, namelijk dat het ingrijpen van overheidswege tot een minimum beperkt moet blijven, is ook op fiscaal gebied van toepassing.

— Artikel 49 behoort beperkend te worden uitgelegd.

— Het beginsel van de beperkte bevoegdheid van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal versterkt nog het vereiste dat de budgettaire bepalingen beperkend behoren te worden uitgelegd.

Het Hof is bevoegd te oordelen over de toepassing van de op deze wijze verduidelijkte bepalingen en beginselen. Verzoeksters stellen voorts, dat het ontbreken van de normale garanties van een parlementaire controle op de begroting behoort te worden gecompenseerd door een ruime controle van het Hof ten aanzien van de vraag of bij de vaststelling van de heffing de individuele belangen der ondernemingen van de Gemeenschap werden gewaarborgd.

Uitgaande van deze algemene overwegingen stellen verzoeksters:

— Nergens — zelfs niet in artikel 50, lid 1 — verleent het Verdrag de Hoge Autoriteit de bevoegdheid, uit de opbrengst van de heffing bepaalde fondsen te vormen.

— De Hoge Autoriteit mag de heffing niet op een zo hoog bedrag vaststellen, dat uit de inkomsten stortingen kunnen worden gedaan in bijzondere fondsen.

— Slechts niet uitgegeven bedragen kunnen worden gebruikt als garantiemiddelen overeenkomstig artikel 50 paragraaf 1 van het Ver-

drag (dekking van de dienst der opgenomen leningen, voorzover niet gedekt door de dienst der verstrekte leningen). Indien zulke garantiemiddelen niet worden gebruikt, behoren de overgebleven bedragen te worden overgeschreven naar de inkomsten van het volgende begrotingsjaar.

— Artikel 51, paragraaf 3, van het Verdrag staat weliswaar de vorming van een reservefonds toe, doch uitsluitend binnen de door deze bepaling aangegeven grenzen.

Naar de mening van verzoeksters heeft de Hoge Autoriteit bij haar financieel beleid in strijd met deze voorschriften gehandeld.

a) Het zogenaamde „garantiefonds” beantwoordt niet aan de vereisten van artikel 51, paragraaf 3. Dit garantiefonds is op de tegenwoordige omvang van 100 miljoen dollar gebracht en praktisch door de gezamenlijke ondernemingen van de E.G.K.S. gefinancierd, hoewel uit artikel 51, paragraaf 3, van het Verdrag duidelijk blijkt, dat ondernemingen die krediet nodig hebben zelf — en in de regel geheel alleen — een dergelijke reserve behoren te vormen.

Overigens vormt het garantiefonds geen reserve in de ware betekenis van het woord, daar het voor een groot deel is uitgezet in middellange kredieten met een looptijd tot vijf jaar. Daaruit blijkt, dat het de Hoge Autoriteit er in werkelijkheid om te doen is, bij haar kredietgevers het vertrouwen te vestigen in haar kredietwaardigheid en haar „emissie-standing”. Een dergelijke doelstelling is volkomen in strijd met het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal; de opstellers van het Verdrag hebben integendeel in artikel 50, paragraaf 1, en artikel 51, paragraaf 3, duidelijk laten uitkomen, dat zij de abstracte bevoegdheid tot het instellen van heffingen (de fiscale bevoegdheid) van de Hoge Autoriteit als voldoende grondslag beschouwen voor het krediet van de Hoge Autoriteit.

Zelfs indien, uitgaande van de argumenten van de Hoge Autoriteit, die deze baseert op de „Act of Pledge” (Pandovereenkomst), zou worden aangenomen dat het garantiefonds rechtsgeldig is, dan is de omvang van dit fonds toch buitensporig hoog. De Hoge Autoriteit

heeft leningen opgenomen ten bedrage van 215 miljoen dollar; daartegenover belooft het garantiefonds thans 100 miljoen dollar. Bij toepassing der in het bankwezen gebruikelijke maatstaven behoeft het garantiefonds 5% van de door dit fonds gedekte verplichtingen niet te overschrijden. Derhalve bedraagt de toelaatbare omvang van het garantiefonds 16 miljoen dollar en beschikt de Hoge Autoriteit over 84 miljoen dollar voor haar overige administratieve uitgaven.

b) De speciale reserve, die op 1 januari 1959 een omvang van meer dan 22 miljoen dollar heeft bereikt, wordt gebruikt voor de toekenning van kredieten in het kader van het tweede en derde programma voor de bouw van arbeiderswoningen. De speciale reserve is gevormd uit de netto opbrengst van renten uit gelden, die bij banken zijn uitgezet (18 miljoen dollar), renten van verstrekte leningen (0,25 miljoen dollar) en van boeten en verhogingen wegens te late betaling (0,078 miljoen dollar).

Op de volgende punten is het gebruik van de speciale reserve in strijd met het Verdrag:

1) De renten, afkomstig uit de opbrengst van de heffing, met name uit de belegging van het garantiefonds, zijn onderworpen aan dezelfde dwingende bepalingen, welke artikel 50, lid 1, van het Verdrag voor de heffing voorschrijft. Deze renten mogen evenmin als de heffing zelf voor de uitgifte van kredieten worden aangewend. Kredieten mag de Hoge Autoriteit uitsluitend verlenen uit de middelen, die zij zichzelf door leningen heeft verschaft, gelijk in de artikelen 51 en 54 van het Verdrag is bepaald.

Ook al schrijft artikel 50 van het Verdrag niet uitdrukkelijk voor, dat de renten uit de met de opbrengst van de heffing gevormde fondsen behoren te worden gelijkgesteld met de opbrengst van de heffing zelf, moet dit beginsel toch worden aanvaard, daar

a) het een algemeen erkend beginsel van financieel recht is, dat aan de renteopbrengst van tot een bepaald doel gevormde middelen dezelfde bestemming dient te worden gegeven als aan de hoofdsom;

b) de tegenovergestelde opvatting in strijd zou zijn met het beginsel van de beperkte bevoegdheid van de instellingen der Gemeenschap, gelijk verzoeksters reeds hebben uiteengezet.

De Hoge Autoriteit mag zich niet met behulp van de renten die zij int bestedingsmogelijkheden verschaffen, welke het Verdrag haar niet uitdrukkelijk opent. Daar deze renten niet voor de toekenning van kredieten mogen worden uitgegeven, staan zij derhalve ter beschikking voor de dekking der in artikel 50, paragraaf 1, bedoelde uitgaven van de Gemeenschap, zodat de Hoge Autoriteit behalve de reeds vermelde 84 miljoen dollar nog eens 18 miljoen dollar ter bestrijding van haar uitgaven kan gebruiken.

2) De moratoire interessen vormen, als toeslag op de heffing, een gedeelte van de heffing, zodat de bepalingen van artikel 50, lid 1, van het Verdrag over het gebruik van de heffing er in het algemeen op van toepassing zijn ¹⁾).

3) Ook de ontvangsten uit geldboeten kunnen niet ter vrije beschikking van de Hoge Autoriteit staan, doch zijn naar analogie van artikel 50, paragraaf 1, onderworpen aan de voorschriften die gelden voor de heffing.

4) De Hoge Autoriteit heeft aan de speciale reserve 258.000 dollar uit renten van verstrekte leningen toegevoegd, hetgeen in strijd is met artikel 51, paragraaf 3, van het Verdrag, volgens hetwelk de Hoge Autoriteit een eventueel overschot uit de toekenning van kredieten of garanties uitsluitend mag gebruiken voor de verlaging van het bedrag van de in artikel 50, paragraaf 1, lid 3, van het Verdrag voorgeschreven heffing.

5) De rest van de speciale reserve bestaat uit een overboeking van het voorzieningsfonds voor onderzoekswerk ten bedrage van

¹⁾ Daar verzoeksters niet nauwkeurig op de hoogte waren van de door de Hoge Autoriteit uit dergelijke toeslagen ontvangen inkomsten, hebben zij het Hof verzocht de Hoge Autoriteit op te dragen, dit bedrag bekend te maken. Verweerster stelt in haar verweerschrift, dat zij tot 30 juni 1959 in totaal 5.038 rekeneenheden aan toeslagen heeft ontvangen.

3 miljoen dollar en een overboeking van het voorzieningsfonds voor administratieve uitgaven ten bedrage van 720.000 dollar. Daar deze bedragen onderdelen van de heffing zijn, vragen verzoeksters zich af of de Hoge Autoriteit deze mag boeken gelijk is geschied, doch zij maken geen formele bezwaren tegen het gebruik van deze posten.

c) De Hoge Autoriteit heeft voorts 500.000 dollar geboekt op een rekening, die zij „Reservefonds met het oog op uitgaven voor de dienst op de leningen” noemt. Eventuele verschillen tussen de terugbetaling der ondernemingskredieten en de eigen verplichtingen van de Hoge Autoriteit wegens geleende gelden worden echter reeds gedekt door het garantiefonds. Verzoeksters ontkennen dat daarnaast nog een bijzondere voorziening voor de dienst op de leningen nodig is.

Ook dit fonds staat ter vrije beschikking van de Hoge Autoriteit, zodat het totale bedrag een som van:

84	miljoen dollar uit het garantiefonds
19,182	miljoen dollar uit de speciale reserve
0,5	miljoen dollar uit het reservefonds

103,682 miljoen dollar beloopt.

Verweerster stelt, dat bij de uitlegging van het Verdrag dient te worden uitgegaan van de werkelijke inhoud van het Verdrag en niet van de voorstellingen welke deze of gene betrokkene zich maakt omtrent de wijze waarop de inhoud had behoren te worden vastgesteld. Ten onrechte wordt derhalve in dit verband een beroep gedaan op het beginsel, dat het ingrijpen van overheidswege tot een minimum beperkt moet blijven. Dit beginsel geldt voor ingrepen op het gebied van de markt en de produktie. De instelling van de heffing kan niet als zodanig ingrijpen worden beschouwd. Ook het beroep op het „beginsel van de beperkte bevoegdheid” van de Gemeenschap is onjuist. De vraag of de vorming van reserves nodig is voor de uitvoering van de taak van de Hoge Autoriteit is geen kwestie van „bevoegdheid”.

Verweerster keert zich ook tegen de gevolgtrekking van verzoeksters, dat het ontbreken van controle door het Parlement moet worden gecompenseerd door een ruime controle van het Hof. In wezen beper-

ken deze beweringen van verzoeksters zich tot kritiek op het Verdrag, waarmede zij zich ten onrechte tot het Hof wenden.

Verweerster stelt, dat verzoeksters het in artikel 40 van het Verdrag gebruikte woord „nodig” verkeerd interpreteren. Het in dit woord opgesloten begrip dient tot vaststelling van de bestemming van de door de heffing verkregen middelen, doch doelt niet op een beperking van het heffingspercentage waarop door het Hof controle kan worden uitgeoefend. De ondernemingen zijn bevoegd beroep in te stellen tegen de Hoge Autoriteit, teneinde te doen onderzoeken of deze haar bevoegdheid heeft overschreden of het Verdrag of andere rechtsnormen heeft geschonden. Een dergelijke bevoegdheid bezitten zij echter niet ter zake van de geheel andere vraag, of de door de heffing verkregen middelen voor de uitvoering van de taak van de Hoge Autoriteit nodig zijn. Met andere woorden: een onderneming kan de beperkte rechtsbescherming, die haar bij het Verdrag tegen de beschikkingen van de Hoge Autoriteit is toegekend, niet langs de weg van artikel 49, lid 1, uitbreiden en het Hof op deze wijze aanstellen tot controleur van het financiële beleid en beheer van de Hoge Autoriteit, zulks omdat er naar de mening van de onderneming geen andere controleurs bestaan.

Met betrekking tot de noodzaak van inning van de heffing voert verweerster nog aan dat, zelfs indien de opvatting van verzoeksters gegrond was, de inning van de heffing niettemin zou moeten worden voortgezet zolang de fondsen bestaan, welker liquidering op het huidige tijdstip rehtens onmogelijk is. De Hoge Autoriteit beweert dat het garantiefonds gedurende het lopende dienstjaar niet kon worden ingekrompen. Een dergelijke inkrimping zou onmiddellijk van invloed zijn op de koers van de uitgegeven obligaties en zou verdere emissies praktisch onmogelijk maken. Wat de speciale reserve betreft, deze is voor het grootste deel besteed in de vorm van kredieten met een looptijd tot 35 jaar. Het reservefonds voor de dienst op de leningen staat, gelijk nader zal worden uiteengezet, op het huidige tijdstip evenmin ter beschikking.

Met betrekking tot de vraag naar de rechtsgeldigheid van de fondsvorming voert de Hoge Autoriteit het volgende aan:

a) De rechtsgrondslag voor het garantiefonds wordt gevormd door artikel 50, paragraaf 1, lid 3, van het Verdrag. Volgens deze bepaling kan een deficit worden gedekt met behulp van de heffing. In normale omstandigheden bieden de dienst op de leningen en de heffing wel een voldoende zekerheid, doch de kredietgevers hebben met het oog op de looptijd van de voor 25 jaar toegekende kredieten een aanvullende zekerheid gevorderd voor het geval van een zware crisis. Te dien einde heeft de Hoge Autoriteit in de periode van gunstige conjunctuur een reserve opgebouwd, namelijk het garantiefonds, dat uitsluitend voor deze doeleinden is bestemd. Van haar bevoegdheid tot vorming van een reservefonds heeft zij daarentegen juist in het belang van de ondernemingen geen gebruik gemaakt.

De rechtstreekse grondslag voor het garantiefonds is te vinden in de „Act of Pledge”, sectie 606. Zonder de instelling van dit fonds had de Hoge Autoriteit haar in het Verdrag voorgeschreven taak tot het verstrekken van geldleningen niet kunnen vervullen. Het fonds moest een voldoende omvang hebben om als basis te kunnen dienen voor het verstrekken van garanties en kredieten door de Gemeenschap. In zoverre heeft het fonds eenzelfde functie als het geplaatste kapitaal van een naamloze vennootschap.

b) De speciale reserve bestaat uit inkomsten van de Hoge Autoriteit, waarvoor het Verdrag geen bepaalde bestemming voorschrijft. Ten onrechte menen verzoeksters aan artikel 51, paragraaf 1, lid 1, van het Verdrag een argument *a contrario* te ontleen.

Het beginsel, dat uit leningen afkomstige middelen slechts voor de toekenning van kredieten mogen worden gebruikt, berust op de grondgedachte, dat definitieve uitgaven slechts uit definitieve inkomsten mogen worden bestreden. Het is met deze grondgedachte geenszins in strijd, indien ook andere dan definitieve uitgaven (kredieten) worden gedekt uit definitieve inkomsten, voor zover voor deze inkomsten geen dwingende bestemming is voorgeschreven.

1) De algemene rechtsbeginselen, waarop verzoeksters zich beroepen, zijn niet doorslaggevend. Het budgettaire recht van de Lid-Staten berust integendeel op het beginsel der „non-affektatie”. Een

bestemming voor een bepaald doel mag dus niet worden vermoed en moet uitdrukkelijk worden voorgeschreven. Slechts in uitzonderingsgevallen, die betrekking hebben op afgezonderde vermogens, zijn voorbeelden te vinden, dat ook de renteopbrengst van het afgezonderde vermogen door uitdrukkelijke bestemming aan dit vermogen wordt toegevoegd.

2) De toevoeging van de renteopbrengst der verleende kredieten aan de door verzoeksters bestreden speciale reserve is rechtsgeldig. Het gaat hierbij niet om batige saldi, ontstaan doordat de Hoge Autoriteit uit van leningen afkomstige middelen op haar beurt leningen heeft verstrekt, en wel tegen een verhoogde rentevoet; zodanige batige saldi hadden inderdaad ten goede behoren te komen aan het in artikel 51, paragraaf 3, van het Verdrag voorziene reservefonds. Doch het gaat om de renteopbrengst van kredieten, die uit middelen van de speciale reserve waren toegekend. Deze renten zijn bijgevolg terecht aan de speciale reserve toegevoegd.

c) Het reservefonds voor de dienst op de leningen bevat in feite slechts een bedrag, dat ter uitvoering van de voorschriften van de „Act of Pledge” voorlopig is geblokkeerd bij de Bank van Internationale Betalingen. Om deze reden werd het bedrag onder de vermelde benaming afzonderlijk geboekt. Onderhandelingen over deblokking zijn gaande. Zodra deblokking heeft plaatsgevonden, zal deze post worden opgeheven en zal het bedrag op dezelfde wijze als de heffingsgelden bij wijze van ontvangst ter beschikking staan van de Hoge Autoriteit.

B — *Het middel détournement de pouvoir*

Voor het geval het Hof van mening is dat de Hoge Autoriteit noch het Verdrag heeft geschonden noch haar bevoegdheid op het onderhavige gebied heeft overschreden, dragen *verzoeksters* bovendien het middel *détournement de pouvoir* voor. Naar haar mening heeft de Hoge Autoriteit bij de vaststelling van de heffing voor het achtste dienstjaar alsmede in het algemeen bij haar financiële beleid, hetwelk vooral is afgestemd op de vorming van garantie-, beleggings- en kredietfondsen, bepaalde budgettaire grondbeginselen van het Verdrag

buiten beschouwing gelaten. Bovendien heeft zij, uit het oogpunt van de te verwachten feitelijke financiële behoeften, bij de vaststelling van bedoelde fondsen een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid aan den dag gelegd, hetgeen neerkomt op détournement de pouvoir.

Verweerster antwoordt, dat de door verzoeksters aangevoerde „grondbeginselen” niet tot uitdrukking komen in het Verdrag, dat voorziet in een volkomen onafhankelijke financiële structuur. Zo wordt hier ook ten onrechte een beroep gedaan op het beginsel dat ingrijpen van overheidswege tot een minimum beperkt moet blijven, want dit beginsel geldt slechts voor interventies op de markt.

Tegenover de tweede grief stelt *verweerster*, dat de vorming van het garantiefonds noodzakelijke voorwaarde was voor de vervulling van haar in het Verdrag voorgeschreven taak tot het verstrekken van geldleningen. Het fonds moet een voldoende omvang hebben om als basis te kunnen dienen voor het verstrekken van garanties en kredieten door de Gemeenschap op de internationale kredietmarkten.

4. *VORDERING TOT VASTSTELLING VAN EEN FOUT VAN ZODANIGE AARD DAT ZIJ EEN AANSPRAKELIJKHEID VOOR DE GEMEENSCHAP MEDEBRENGT*

Overwegende dat *verzoeksters* aan het slot van het verzoekschrift met een beroep op artikel 34, lid 1, derde zin, van het Verdrag het Hof verzoeken vast te stellen, dat de bestreden beschikking een fout aanleeft waarvoor de Gemeenschap aansprakelijk is;

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen hieromtrent als volgt kunnen worden samengevat:

Naar de mening van *verzoeksters* heeft de Hoge Autoriteit een fout begaan, immers bij zorgvuldig onderzoek van de voorschriften van het Verdrag had zij tot het inzicht moeten komen, dat zij niet gerechtigd was tot het innen van de heffing voor het achtste dienstjaar.

Verweerster stelt dat deze vordering van verzoeksters tardief is ingesteld, daar de motivering hiervoor eerst in de conclusie van repliek is te vinden; de vordering heeft geen zelfstandige betekenis en moet

het lot van de primaire vordering delen. Voorts voert zij aan dat verzoeksters nergens hebben gesteld, dat zij een rechtstreekse en bijzondere schade hebben geleden.

Verzoeksters voeren aan dat de haar toegebrachte schade daarin bestaat, dat zij tengevolge van de onwettige blokkering van de opbrengst van de heffing in het garantiefonds en in de speciale reserve een te hoge heffing moeten betalen. De daardoor veroorzaakte schade is een bijzondere schade, daar verzoeksters zich genoopt zagen, op grond van haar moeilijke financiële positie kredieten op te nemen teneinde de terzake van de heffing verschuldigde bedragen te kunnen opbrengen.

Verweerster ontkent, dat de noodzaak tot het opnemen van krediet tot gevolg heeft dat de gestelde schade een bijzondere schade is.

5. BEWIJSAANBOD

Overwegende dat verzoeksters hebben geconcludeerd tot het bevelen van een deskundigenrapport over de vraag, welke omvang het garantiefonds dient te hebben;

dat verweerster zich heeft verzet tegen deze vordering, waarbij „verzoeksters miskennen, dat de Hoge Autoriteit als orgaan van de Gemeenschap volgens het Verdrag zelfstandige taken en bevoegdheden heeft op financieel terrein”;

Overwegende dat verzoeksters voorts, „teneinde in bijzonderheden aan te tonen dat de motivering van verweerster gebrekkig is”, hebben gevorderd, dat het Hof verweerster opdracht zal verlenen, alle in haar bezit zijnde notulen van zittingen en rapporten over te leggen, waarin wordt gehandeld over de geldigheid van het garantiefonds en over het gebruik van door de heffing opgebrachte renten voor de verlening van kredieten;

dat verweerster heeft opgemerkt dat de produktie van deze stukken niet noodzakelijk is, daar de Hoge Autoriteit deze ter kennis heeft gebracht van het Europese parlement en bovendien in haar algemene en bijzondere rapporten heeft bekendgemaakt.

*Beroep 50-59*1. *ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP*

Verweerster voert aan, dat het beroep tardief is ingesteld. Het verzoekschrift is op 11 november 1959 ter griffie ingekomen, terwijl de in artikel 35, lid 3, voorgeschreven termijn van twee maanden op 17 juli 1959 is begonnen te lopen.

Verzoekster is kennelijk van oordeel, dat zij zich voor het eerst in haar brief van 6 augustus 1959 tot de Hoge Autoriteit heeft gewend op de wijze als bedoeld in artikel 35 van het Verdrag, doch verweerster meent dat het desbetreffende verzoek reeds is vervat in de brief van verzoekster van 17 juli 1959.

Het beroep is bovendien daarom als beroep wegens nalaten niet ontvankelijk, omdat daarmee niet hetzelfde doel wordt nagestreefd als met het verzoek van 17 juli 1959, doch een nieuw, hiervan afwijkend geschilpunt wordt opgeworpen. Terwijl de brief van 17 juli 1959 erop gericht was, een beschikking van de Hoge Autoriteit uit te lokken, houdende dat, gelet op de moeilijke financiële situatie van verzoeksters, de heffing haar zou worden kwijtgescholden, beoogt het beroep niet een dergelijke kwijtschelding, doch de vaststelling van de ongeldigheid en daarmee de niet-toepasselijkheid van de algemene beschikking 33-59.

Verzoekster antwoordt, dat de termijn van artikel 35 geen aanvang kon nemen bij de brief van 17 juli 1959, omdat deze brief geen verzoek aan de Hoge Autoriteit bevatte in de zin van artikel 35, lid 1. Eerst na de ontvangst van de brief van 6 augustus 1959 was de Hoge Autoriteit verplicht een individuele beschikking te geven.

Zelfs indien men van mening zou zijn dat verzoekster zich reeds bij brief van 17 juli 1959 tot de Hoge Autoriteit heeft gewend, moet toch worden toegegeven, dat in de brief van verzoekster van 6 augustus 1959 een tweede verzoek is vervat, waardoor de termijnen van artikel 35 van het Verdrag opnieuw begonnen te lopen.

Het door de Hoge Autoriteit gevoerde verweer, dat met het beroep wegens nalaten niet hetzelfde doel wordt beoogd als met het daaraan

voorafgaande verzoek, gaat niet op. De omstandigheid dat het bij brieven van 17 juli en 6 augustus 1959 ingediende verzoek was gekleed in de vorm van een verzoek om kwijtschelding is van geen belang. Het gaat er verzoekster slechts om, van betaling der heffing te worden vrijgesteld.

2. TEN PRINCIPALE

Verzoekster draagt dezelfde middelen en argumenten voor als in de zaak 41-59.

Verweerder stelt dat er in het onderhavige geval nog een andere grond is, de exceptie van onwettigheid niet ontvankelijk te verklaren. Met het bij brief van 17 juli 1959 ingediende verzoek werd beoogd, kwijtschelding van de heffing te verkrijgen. Dit verzoek is bij brief van 24 juli 1959 afgewezen op grond dat de geldende voorschriften een dergelijke kwijtschelding niet toestaan. Deze afwijzing berust niet op de algemene beschikking 33-59, doch op de overweging, dat het gemeenschapsrecht geen bepaling kent op grond waarvan de Hoge Autoriteit kwijtschelding van de heffing kan verlenen.

Verzoekster voert aan dat de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit betekent dat deze, in strijd met de wens van verzoekster, blijft bij haar eis tot betaling van de bij de algemene beschikking 33-59 vastgestelde heffing.

Bij repliek stelt verzoekster, dat haar ten onrechte geen kwijtschelding van de heffing is verleend. Aan verweerder kan weliswaar worden toegegeven, dat het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal de mogelijkheid van kwijtschelding niet uitdrukkelijk voorziet, doch daaruit mag niet worden afgeleid, dat het verlenen van kwijtschelding voor betaling van de heffing eenvoudig in strijd met het Verdrag is. De bevoegdheid van de Hoge Autoriteit tot vrijstelling van de heffing moet veeleer worden beschouwd als een onderdeel van de haar bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal toegekende bevoegdheid tot instelling van de heffing; deze bevoegdheid behoefde niet in een bijzonder voorschrift te worden vastgelegd. Integendeel moet als al-

gemeen erkend beginsel worden aangenomen, dat een internationale gemeenschap of een van haar organen, die bevoegd zijn tot oplegging van een publiekrechtelijke belasting, ook bevoegd zijn tot het verlenen van vrijstelling van deze belasting.

Daar de Hoge Autoriteit de haar toekomende bevoegdheid tot het verlenen van kwijtschelding heeft miskend, heeft zij door de stilzwijgende beschikking, waarbij het verzoek van requetrante werd afgewezen, zich schuldig gemaakt aan *détournement de pouvoir*.

Verweerster is van mening dat het middel tardief, namelijk eerst bij de conclusie van repliek, is voorgedragen. Zij stelt bovendien dat het door verzoekster als „algemeen erkend” aangeduide beginsel niet in de rechtsstelsels van alle Lid-Staten geldt. Integendeel, in verschillende Staten wordt de bevoegdheid tot het verlenen van kwijtschelding juist beschouwd als een inbreuk op het beginsel van de gelijkheid ten opzichte van de wet.

IV. — Procedure

Overwegende dat de schriftelijke procedure normaal is verlopen; dat de mondelinge procedure twee opeenvolgende fasen heeft doorlopen, waarbij eerst de vraag van de ontvankelijkheid, vervolgens die van de gegrondheid van het beroep ter sprake is gekomen; dat de openbare zittingen op 5 mei en 28 oktober 1960 hebben plaatsgevonden;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

ZAAK 41-59

Overwegende dat het beroep met inachtneming der termijnen is ingesteld;

Overwegende dat verweerster in de eerste plaats bestrijdt, dat de brief van 24 juli 1959 een voor beroep vatbare beschikking is;

dat deze brief het antwoord vormt op het verzoek van verzoeksters van 17 juli 1959, haar voor het achtste dienstjaar (1959-1960) kwijtschelding van de heffing te verlenen, en wel een weigerend antwoord, daar naar de mening van verweerster de door verzoeksters gevraagde kwijtschelding in een bijzonder geval niet mogelijk is;

dat, gezien de bewoordingen waarin de brief is gesteld, deze geacht moet worden een definitieve weigering te bevatten, welke als een voor beroep vatbare beschikking is te beschouwen;

Overwegende dat het slot van de brief van 24 juli 1959 voorts als volgt luidt: „U dient bijgevolg de Ruhrkohlentreuhand G.m.b.H. opdracht te geven, de bedragen, welke U en de Friedrich Thyssen Bergbau A.G. terzake van de heffing verschuldigd zijn, te betalen, gelijk tot dusver geschiedde”;

dat verzoeksters deze zinsnede ten onrechte opvatten als een verzoek tot betaling van de heffing; dat die woorden integendeel in verband moeten worden gebracht met de brief van 17 juli 1959 en een logisch antwoord zijn op die brief, waarin verzoeksters — in afwachting van voor haar gunstige beschikkingen — hadden medegedeeld, dat zij de betaling van de heffing zouden staken;

dat het Hof van oordeel is, dat bedoelde zinsnede het logische gevolg is van de afwijzing van het verzoek en dat verzoeksters zelf tot deze conclusie hadden kunnen komen, ook al was deze zinsnede niet in de brief opgenomen;

dat bedoelde zinsnede derhalve aan de rechtsverhouding tussen de Hoge Autoriteit en verzoeksters geen nieuw element toevoegt en bijgevolg niet, los van de afwijzende beschikking, als een voor beroep vatbare beschikking kan worden beschouwd;

Overwegende dat verzoeksters de brief van 24 juli 1959 bestrijden met de stelling, dat deze een beschikking bevat gebaseerd op een met het Verdrag strijdige algemene beschikking, namelijk de beschikking 33-59 houdende de vaststelling van de heffing voor het jaar 1959-1960;

dat in de eerste plaats dient te worden onderzocht, of de brief van 24 juli 1959 inderdaad op genoemde beschikking berust;

dat het Hof deze opvatting verwerpt;

dat de bestreden beschikking berust op de grond, dat noch het Verdrag noch de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit over de betaling van de heffing de mogelijkheid voorzien, dat aan afzonderlijke ondernemingen kwijtschelding wordt verleend;

dat, voorzover de bestreden beschikking op de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit berust, daarvoor slechts de basisbeschikkingen in aanmerking komen, waarbij overeenkomstig artikel 50, lid 2, van het Verdrag de wijze van vaststelling en inning van de heffing wordt vastgesteld, derhalve met name de beschikkingen 2-52 en 3-52;

dat de beschikking 33-59 niet tot deze beschikkingen behoort;

dat in artikel 1 van deze beschikking weliswaar wordt bepaald: „De heffingen, bedoeld in de artikelen 49 en 50 van het Verdrag, worden tot het einde van het op 30 juni 1960 aflopende boekjaar geïnd op de wijze, zoals vastgesteld in de teksten en beschikkingen, welke van kracht zijn”, doch dat hierbij aan genoemde beschikkingen geen nieuwe voorschriften worden toegevoegd, daar slechts wordt bepaald, dat de voor het afgelopen jaar vastgestelde heffing gehandhaafd blijft;

dat verzoeksters zich er bijgevolg niet met vrucht op kunnen beroepen, dat de bestreden weigering op de beschikking 33-59 berust; dat de exceptie van onwettigheid, welke zij tegen laatstgenoemde beschikking opwerpen, derhalve niet ter zake dienend is;

Overwegende dat verzoeksters ten slotte hebben gevorderd, overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Verdrag vast te stellen, dat de bestreden beschikking een fout aankleeft van zodanige aard, dat zij een aansprakelijkheid voor de Gemeenschap medebrengt;

dat uit artikel 34 volgt dat een dergelijke vaststelling slechts dan mogelijk is, wanneer het Hof de primaire vordering tot nietigverklaring toewijst;

dat in het onderhavige geval van de gevraagde vaststelling geen sprake kan zijn, daar uit de voorgaande overwegingen voortvloeit dat de vordering tot nietigverklaring niet voor toewijzing vatbaar is;

dat de onderhavige vordering derhalve eveneens behoort te worden verworpen;

dat, daar verzoeksters geen andere middelen hebben aangevoerd, het beroep behoort te worden verworpen;

ZAAK 50-59

Overwegende dat verzoekster bij brief van 6 augustus 1959, stellende dat het antwoord op haar brief van 17 juli 1959 afkomstig was van het Bureau Heffingen, de Hoge Autoriteit heeft verzocht, haar overeenkomstig artikel 15, lid 2, van het Verdrag kennis te geven van de beschikking die de Hoge Autoriteit had genomen naar aanleiding van het verzoek om kwijtschelding, vervat in de brief van 17 juli 1959;

dat verzoekster het besluit tot het verzenden van deze brief kennelijk heeft genomen omdat zij in twijfel verkeerde, niet omtrent de inhoud van de brief van 24 juli 1959, doch omtrent de vraag of de brief als een definitieve beschikking moest worden beschouwd;

Overwegende dat bijgevolg de door verweerster wegens niet-inachtneming van de beroepstermijn opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid behoort te worden verworpen, daar de brief van 6 augustus 1959 een ingebrekestelling van de Hoge Autoriteit bevat in de zin van artikel 35;

Overwegende dat verweerster echter nog een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt op de grond, dat verzoekster met dit beroep niet hetzelfde doel nastreeft als met het verzoek van 17 juli 1959;

Overwegende dat, indien een justitiabele zich overeenkomstig artikel 35 tot de Hoge Autoriteit wendt, dit inhoudt, dat de Hoge Autoriteit wordt verzocht haar standpunt te bepalen nopens een aanspraak door de verzoeker onder inroeping van een bepaalde rechtsgrond geldend gemaakt;

dat de inhoud en de betekenis van een stilzwijgende weigerende beschikking door dat verzoek en door de daarbij vermelde rechtsgrond worden bepaald;

dat bijgevolg een tegen de stilzwijgende weigering ingesteld beroep niet-ontvankelijk is, indien dit op een ander verzoek en op een andere rechtsgrond berust;

Overwegende dat verzoekster in haar brief van 17 juli 1959 bij de Hoge Autoriteit een verzoek had ingediend tot kwijtschelding van de heffing voor het dienstjaar 1959, met het oog op haar moeilijke geldelijke situatie; dat de brief van 6 augustus 1959 zich volkomen refereert aan de inhoud van de brief van 17 juli 1959;

dat verzoekster in haar beroep weliswaar formeel concludeert tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering, doch dat zij in feite verlangt, dat de inning van de heffing voor het lopende boekjaar ongeoorloofd wordt geacht wegens de beweerde ongeldigheid van beschikking 33-59; dat hierin een fundamentele wijziging is besloten, zowel van het verzoek als van de rechtsgrond, waarop het berust;

Overwegende dat blijkens het vorenstaande de tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is;

Overwegende dat verzoekster ten slotte heeft gevorderd, overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Verdrag vast te stellen, dat de bestreden beschikking een fout aankleeft van zodanige aard, dat zij een aansprakelijkheid voor de Gemeenschap medebrengt;

dat uit artikel 34 volgt dat een dergelijke vaststelling slechts dan mogelijk is wanneer het Hof de primaire vordering tot nietigverklaring toewijst;

dat in het onderhavige geval van de gevraagde vaststelling geen sprake kan zijn, daar, gelijk uit de voorgaande overwegingen voortvloeit, naar het oordeel van het Hof de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is;

dat mitsdien de onderhavige vordering eveneens niet-ontvankelijk is;

dat het beroep derhave niet ontvankelijk is;

Kosten

Overwegende dat, nu alle opgeworpen middelen hebben gefaald, verzoeksters de gezamenlijke kosten dienen te dragen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 15, 33, 34, 35, 36, 49 en 50 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Recht doende,

in de zaak 41-59:

Verwerpt het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit, vervat in de brief aan verzoeksters van 24 juli 1959;

in de zaak 50-59:

Verklaart niet-ontvankelijk het beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit het feit dat de brief van verzoekster van 6 augustus 1959 onbeantwoord is gebleven;

Veroordeelt verzoeksters in de proceskosten.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zestien december negentienhonderd zestig.

DONNER

HAMMES

CATALANO

RIESE

DELVAUX

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zestien december negentienhonderd zestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President,
A. M. DONNER